

חלבות שבת סימן שעא

(6) ביחסו לדורותיו ור' אביגדור גאון לדוגמה יזכיר בדורותיו הילך הילך ור' יוסי (ב' הילך) או ר' מילך (ב' מילך).

דצ'יר בלהב

(ס) אֲקָרוֹנִים. וּבְעַבְוֹתָה תְּקַנֵּשׁ קְתֻבַּת הַשְׁעָם, דְּקָא בָּאָמָת דִּירָת עֲכוֹרִים אַיִּתָּה חֲשֹׁוֹבָה דִּירָה. אַלְאָ מִשּׁוּם גּוֹנָה שְׁפָא יַלְמֹד מִפְעָשָׂיו, וְלֹא גַּדְוֹ אֶלָּא קְשָׁהָה בְּבָבָיו וְלֹא קְשָׁהָה בְּשֶׁבֶת בְּבָבָיו אֶתְחָרָה: (א) בֵּית-מִאָר וְחַמְּדָר-מִשְׁה וּבְעַפְתָּקְשָׁתָה וּבְעַפְתָּמְנָתָל, הַלָּא בְּטַיְרָה שְׁפָלָק אֶתְכָּוּרִים אֶת הַשִּׁיחָה דַּעֲמָה¹⁵⁰. מִיהָה, אָם אַגְּנוֹ וְיַעֲנִין בְּעַכְמָנוֹ שְׁקָעִירִים הַסִּימָן דַּעֲתָה מִלְּקָדוֹר בְּשֶׁבֶת לְבִרְיוֹ אַמְּרָרְךָן אוֹרָשׁוֹן, לְשָׁקָט לְפָרָד דָּאוֹ דִּינָו קִישְׁׁוֹלָל וְאַקְרָעָנוֹ בֵּין שָׁהָרָה, אַקְנָם בְּתוּפְתָּה-שְׁבָתָה מִצְדָּד לְמַרְבּוֹדָל קְרָבָן קְנָפָטִים אַזְּנָן דְּקָרְבָּן קְרָבָן קְרָבָן עַפְתָּמָם, עַל-לִפְנֵים בְּעַכְמָנוֹת בְּזָרָא אַזְּנָן לְקָלָקָל: (ב) פְּסָקִים: (ג) בֵּית-יִזְקִיבָּה שְׁמָרָה קְרָבָן

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

הלו^תר שם שמ שמ

476 הגולה בָּאָר

מן החרט (*ט*) *שחתת בשתת. אם ערבי, אפללו ירושו אחד מבני השוק אינו אוסר, (*ו*) ואם לא ערבי, אוסר רשותו אחד מן השוק, *כל מון שאינו בא לדור עמהם (*ח*) אינו אוסר, בא לדור בשתת בבית מורישו, (*ט*) אוסר. ואם ירושו אחד מבני החרט, אם ערבי היורש ותוהה ברע עם המוריש בבית אחד, אינו אוסר (*כ*) אכ-על-פי שלא ערבי המוריש, (*כ*) ואם לא היה ברע עם המוריש אלא בבית אחר שבחצר, אוסר (*ככ*) אכ-על-פי שעירב היורש, כיון שלא היה ערבי המוריש. (*כג*) ואם מבעוד יום מות (*כד*) וירושו אחד מן בקצער ומתה הגר מבעוד יום (*כג*) והחזיק יושאל אחר בנקסיו, (*כח*) אפללו לא החזיק (*כט*) עד שחתת, (*ל*) בשאר יורש. מות (*לא* משחשתה, און מהפזק אוסר, שבחתר בראשון עומר: *ו* *einach מבני החרט שהחיה גוסס, (*כ*) אכ-על-פי שאין יכול לחות בו-באים, אוסר עד שצ'ר

אשנה ברורה

שער הצעיר

קָרְאָשׁ כִּי שָׁם וּקְרָאָשׁ
 הַפְּנִיד שָׁם לִקְרָאָשׁ
 שָׁם מִבְּרָתָא שָׁם עַל
 לִכְדָּמָרָשׁ לְהָשָׁבָא
 בְּמִנְרָאָה גַּט טוֹר בְּשָׁלָחָן
 קְרָאָשׁ בְּפָרָקָן
 טְהָרָתָא עֲדָבָן, וְקָרָאָשׁ
 קָרָב הַפְּנִיד שְׁהָא
 תְּסִפְתָּא פָּרָקָן

חלבות שבת סי' מון שעא

ביאורים ותוספים

בשבת, ואחר בר' נמלך בשבת וחור, פסק הרשות (ס"ב) שאינו אסור משום שבת שהותה הותרת, אף על פי שאן שם מתייר אלא רק שאינו אסור, והוא הדין כאן אף על פי שאן מתייר, חל דין שבת שהותה הותרת.

ביה"ל ד"ה כלazon

דין שאסור למקצת שבת נאסר לכל השבת²⁵.

(25) ודעת החוז"א (או"ח סי' פח ס"ק ה) שאין דין שבת שנאסרה נאסרה. ומה שאמרו בגמרא (ערובין ע, ב) 'כל שנאסר למקצת שבת נאסר' ר' והיינו רק לעניין שאי אפשר לבער ערובי חצ悠ות בשבת, ואית אפשר לבער רשות בשבת. והוכחה דבריו מהגמרא (שם כ, א) שמחוזות הנעשות בשבת מתירiot לטלטל בועלם, לאו אומרים שבת שנאסרה נאסרה. ובදעת הרשב"א והריטב"א ביאר החוז"א (שם סי' ק, א), שאין זה מטעם שבת שנאסרה' בפשוטו, אלא משום שם דיוירם האטורים נקבע בכניסת השבת לבל השבת. אולם לדעת המשנ"ב ונאה שהוא מטעם שבת שנאסרה' בפשטו [ואת ראיית החוז"א יש לישב על פי דבריו ההשלמה בהשגוות על הרובם] (פי"ז מהל' שבת הליל), שבסלא היהינה מהחיצה לא שירך דין שנאסרה שלא היה כלל רשות, ורק בשיטתה מהחיצה שלא הותירה לטלטל אומרים שבת שנאסרה נאסרה'.

משנ"ב ס"ק כת

ויהי הכהר תלוין ועומדר²⁶.

(26) מרדן זה הוכחה הרעך"א (סי' שלט על מג"א סי' ק ו), שהמורעא דבר הפקר בשבת, שאינו מוקצה ואין בו אסור טלטל, מותר לובות בו ואין בו מה שום מוקח וממכר, שהרי אם היה אסור להזוחק בנכסי הגר שמתה שום הפקר מושם מוקח וממכר, אם כן החצר אינה עמדת לאיסר בשבת כי אסור לובות בה ומסתמما גם לא יוחזק בה אדם בשבת, ונאמר 'שבת שהותה הותרת'. וכן כתוב הפט"ג (כאן א"א סי' ק ו) שモתר לובות בנכסי הגר בשבת, וכן דרומה למקח וממכר, ביאן שאינו זוכה ומוקנה בשבת. והרעך"א סיים שצ"ע לינא.

משנ"ב שם

שלא קנה ברור שתקה מפנית כל השבת²⁷.

(27) וחת"ז (סי' ק ה) ביאר, שכין שהישראל יכול להזוחק מבעוד יומם, אף על פי שלא החזיק עד שחביבה, הנחשב כאיל החזיק מבעוד יומם. והרמב"ם (פ"ב מהל' עיובין ה"ח) כתוב, שווי גור שמתה דומה לירוש, שכנים שבירוש אין אומרים יהואיל והותרת הותרת' [ראיה ביה"ל ד"ה והוא, מה שביאר בו], אך גור שמתה ונכה הישראל בנכסיין, אין אומרים יהואיל והותרת הותרת'.

משנ"ב ס"ק טו

כין דיש עתה בועלם לדייה, אופר²⁸.

(20) ובטעם הדבר שאן אומרים 'שבת שהותה הותרת', ביאר המג"א (ס"ק ה) שבוירש מן השוק שמעולם לא דר בחצר זו, אין אומרים שהטיה דעתו מלובוא בשבת, אלא חוששים שיבואו, ורק לא חל דין שבת שהותה הותרת' [ראיה ביה"ל לעיל ד"ה ואחר קר, מה שתכטנו בענין זו]. אמן, הקשה הרעך"א (הגוזות לש"ע) על טעם זה, שכין שבכנית שבת עירין וירשן, אם כן ודאי הטיה כל בדעת היורש שמא המוריש ימות וירשן, אם כן ולומר שבת שהותה דעתו מלובוא. אלא כתוב שהטעם שאן לומר שבת שהותה הותרת', הוא שכין שבכנית שבת היה אסור לטלטל מחר דירה בלא שהמוריש לא עירוב [וכשמת שבת הותר בטלטל מחר דירה בלא בעלם], רק כשהיא היורש לדור שבת אוסר, ורק באופן שמתה המוריש בערב שבת וירשו מבעוד יומם לא הטיה היורש את דעתו.

משנ"ב ס"ק כ

שגבנ"יבתו של אדם מערבען לו שלא מקרעתו²⁹.

(21) ואפילו מיפויו של בעל הבית, כתוב לעיל (סי' שס' סי' יא-יב) שיבול היורש או אחד מבני ביתו לעירב כל שרגיל בעל הבית לעירב, ואפילו באופן שאינו אוסר, אם אוסר, כתוב לעיל (סי' שס' סי' ק ד) שיש מקרים גם שאר בני החצר יכולם לעירב אפילו שלא בידיעתו, ואפילו מיפויו.

משנ"ב ס"ק כה

והוא שבקא וכ"ר³⁰.

(22) אבל אם לא בא לדור אינו אוסר, אף שהויה הדירה שלו כבר מערב שבת. וכותב החוז"א (או"ח סי' פח סי' ק ד) שאינו דומה לישראל שהלך לשבת بعيد אצל בן, שפסק הרשות (ס"א) שאם לא הסיח את דעתו מלהזוז הר' הוא אוסר, ומשמעו שאיסר עד טרם שב לבתו, ממש שודוקא באופן שכיר דר בחצר ועכשו ייא מאביו, כל שלא הסיח דעתו מלהזוז נחשב לדירה שיש בה בעלים ואוסר, אבל יורש שלא דר מעולם בחצר, אף על פי שלא הסיח דעתו מלובוא, כל זמן שלא בא לדור שמשח לדירה בלא בעלים.

ביה"ל ד"ה ואם מות

וין בט"ז שטב צליי דלא זקן³¹, וgeber הש"ג קג"א³².

(23) שפירש, שמדובר שהמת לא עירב, ורק לא שירך בוה דין שבת שהותה הותרת', שהרי אין כאן מתייר אלא רק שאן אוסר, ורק כשמורב שיש מתייר, שירך דין הותרת'.

(24) שהרי בישראל שהלך לשבת בחצר אחרית ואין דעתו לחזור

